

derom baade i Gaar og i Dag, og navnlig den højtærede Finansminister for nylig har udtalt sig derom.

Der kom imidlertid i Gaar en Betragtning frem fra det ærede Medlem for Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen), som jeg har Lyst til at sige noget om. Der var en hel Dæl af det, det ærede Medlem udtalte, jeg var enig med ham i, og da navnlig det, at man altid maa søge at afpasse Tjenestemændenes Lønninger efter andre Statsborgeres økonomiske Forhold. Men naar han argumenterede ud fra, at dette Lovforslag i Grunden var et Dyrtidstillæg, og at vi hellere ligefrem maatte give Dyrtidstillæg end vedtage et Forslag som dette, og naar han i det hele saa paa Lovforslaget som noget, man kun vedtog i Aar for at forandre det om kort Tid, maa jeg sige, at man her i Tinget vist netop har den Erfaring, at det at give foreløbige Dyrtidstillæg er en meget farlig Vej at komme ind paa. Hvis man nu undlod at gennemføre Lønningslovene og gav et Dyrtidstillæg i Aar og et igen til næste Aar og saa fremdeles, — hvad man sikkert vilde blive nødt til —, vilde det vel nok i Aar udgøre en mindre Sum end den, alle disse Lønningslove medføre, men det vilde ikke være mange Aar, inden det var steget til den Sum, der her er Tale om, og jeg er overbevist om, at Dyrtidstillægget da ikke vilde og ikke kunde blive fordelt efter et saa omhyggeligt Hensyn til alle berettigede Interesser, som der nu vil blive taget. Det ærede Medlems Udgangspunkt var desuden fuldstændig galt. Som nylig understreget af Finansministeren, synes der her i Tinget at være en almindelig Stemning for, at naar vi nu vedtage Lønningsreformen, skal det være mange Aar, inden vi røre ved denne Sag igen. Det er kun ud fra det Synspunkt, at jeg — og jeg er som sagt sikker paa, at mange dele denne Opfattelse — finder det forsvarligt at gaa til saa store Forhøjelser, som her er foreslaaet. Skulde man lovgive alene for den øjeblikkelige Situation, vilde jeg mene, at vi være for højt oppe for de allerfleste Satsers Vedkommende. Derfor har det været for mig, ligesom det var for den højtærede Finansminister, en Glæde at høre, at man baade fra socialdemokratisk og fra Højres Side er enig i, at naar vi have gennemført disse Love, maa der ikke i en Aarrække røres ved Lønningslovene, naar der da ikke var Tale om ganske enkelte Tilfælde, efter som Udviklingen nu maatte fordre det. Og jeg er glad ved, at det ærede Medlem for

Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) endog nævnedes som en Udvej, der var værd at følge, at man indsatte i Loven en Bestemmelse om, at dette Forslag ikke maatte revideres før, som han sagde, Aar 1920. Jeg er glad ved, han tog saa langt et Aaremaal.

Skulde vi vedblive at lovgive om Lønninger som hidtil, give Lønningslove nærmest paa Grundlag af et Skøn om, hvad Tjenestemændene efter deres Stilling bør have, vilde det vel være nødvendigt at gennemføre periodiske Lønningsreformer omtrent paa samme Maade, som hvis man fulgte den Vej, som det ærede Medlem for Søndervinge (Rasmus Hansen) pegede paa. Jeg er glad ved, at der tværtimod er Ud-sigt til, at vi nu kunne faa slaaet fast, at Lønningslovene bør have en blivende Karakter, saa at der ikke bør røres ved dem, lad os sige i de første 20 Aar, eller hvilket Tidsrum man nu kan blive enig om. Der vil da være et Grundlag for Overvejelserne angaaende det Forhold, der bør være mellem Tjenestemændenes Lønninger og de øvrige Borgeres økonomiske Vilkaar. Jeg tænker ganske vist ikke paa det, som det ærede Medlem for Søndervinge nævnedes, en ny Art Kapitelstakst, men jeg tænker paa, at til den Tid vil Grundlaget for Formue- og Indkomstskatten være saa godt udviklet, at vi rolig kunne bruge det. Jeg tror, man vil komme til at gaa den Vej, jeg skulde i hvert Fald meget ønske det. At følge det ærede Medlems Henstilling tror jeg vilde være forkert. Vi have neppe noget Grundlag i Øjeblikket, hvorefter vi kunne fastsætte Lønningerne, altsaa en Art flydende Lønninger, i Forhold til Prisen paa Livsfornødenhederne, eller hvad der ellers kunde nævnes.

Jeg skal kun gøre en enkelt Bemærkning til vedrørende det Forslag, som staar i Spidsen af Dagsordenen, nemlig om Tantiemen. Der er i de senere Aar og ogsaa under Forhandlingerne her i disse sidste Dage fremkommet en stærk Opposition mod Tantiemen. Jeg skulde mene, at de Anker, som ere fremførte mod Tantiemesystemets Følger, der nu en Gang ikke kunne være lige behagelige alle sammen, i nogen Maade har bestemt Lønningskommissionen til at foreslaa, at man fraviger dette System paa de allerfleste Punkter. Men man har efter min Mening forset sig paa Tantiemens onde Virkninger. Grunden har ikke just været den, at man alle Vegne, hvor der var en Mangel at paapege, straks raabte: Ja, det er jo Sparesystemet, men at man kunde paapege virkelige Ulemper ved Systemet,